

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 88/02-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júla 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. R. a D. R., obaja bytom K. – L., zastúpených advokátom JUDr. J. M., K., vo veci porušenia vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 a práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 15 C 1194/00-42 z 2. mája 2001 a uzneseniami Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 Co 239/01 a 13 Co 240/01 z 26. marca 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. R. a D. R. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2002 doručená sťažnosť Ing. V. R. a D. R., obaja bytom K. – L., zastúpených advokátom JUDr. J. M., K. Z obsahu podania vyplynulo, že navrhovatelia vidia porušenie svojich práv v tom, že Okresný súd Košice I rozhodnutím č. k. 15 C 1194/00-42 zamietol návrh na obnovu konania vedeného na vyššie uvedenom súde pod sp. zn. 34 C 391/90. V danom konaní bolo zrušené podielové spoluvlastníctvo navrhovateľov a Ing. M. Z. k nehnuteľnostiam zapísaným v katastri nehnuteľností na LV č. 190, kat. úz. Lorinčík ako parc. č. 229, 231,

232, 233 a 234. Návrh na obnovu konania bol zdôvodnený tým, že navrhovatelia predložili súdu nový znalecký posudok súdneho znalca Ing. J. B. č. 151/2000 z 24. novembra 2000, z ktorého jednoznačne vyplýva, že nehnuteľnosti, ktoré pripadli do výlučného vlastníctva Ing. M. Z., sú vyššej hodnoty ako nehnuteľnosti, ktoré pripadli do bezpodielového spoluvlastníctva navrhovateľov. Za nový dôkaz považujú grafickú časť územného plánu, v ktorom je zakreslené umiestnenie siedmich rodinných domov na parcele č. 234. Navrhovatelia nemali vedomosti o tom, ako je plánované rozmiestnenie siedmich rodinných domov na parcele č. 234. Uvádzajú, že ani v súdnom spise nie je založená grafická časť územného plánu, z ktorého vyplýva, že všetky rodinné domy na parcele č. 234 sú lokalizované len na novovytvorenú parcelu (234/1), ktorá rozhodnutím súdu pripadla Ing. Z., a navrhovateľom nepripadla žiadna stavebná parcela, na ktorej by si mohli postaviť rodinný dom.

Sťažovatelia tvrdia, že v dôsledku nedostatočne zisteného skutkového stavu veci súdom boli znevýhodnení najmenej vo výške 859 220 Sk, čo vyplýva z predloženého znaleckého posudku súdneho znalca Ing. J. B. č. 151/2000. Súčasťou znaleckého posudku je aj geometrický plán č. 48/2000 zo 16. októbra 2000, ktorý zvyrazňuje nepomer parciel č. 234/1 a 234/2 v neprospech navrhovateľov.

Navrhovatelia ďalej tvrdia, že rozhodnutie súdu nevychádzalo z riadne zisteného skutkového stavu veci.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že ústavný súd nie je oprávnený konať o sťažnosti, ktorou fyzická osoba namieta porušenie svojich základných práv a slobôd, ak o ochrane týchto práv je oprávnený rozhodovať všeobecný súd.

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov tejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (pozri obdobne napr. I. ÚS 24/00 a I. ÚS 15/01).

Pokiaľ ide o namietané porušenie vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že vlastníckemu právu navrhovateľov už bola poskytnutá súdna ochrana prostredníctvom všeobecných súdov, ktoré rozhodli vo veci zrušenia podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam rozsudkom Okresného súdu Košice I č. k. 34 C 391/90-147 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 16 Co 214/97-185.

Ak by bol postup súdu protiprávny, a tým by bola postupom súdu navrhovateľom odňatá možnosť domáhať sa ustanoveným postupom ich práva na súde, tak ako to vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, v tom prípade je potrebné takýto postup považovať za dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Uznesenie Okresného súdu Košice I č. k. 15 C 1194/00-24 zo 7. marca 2001 zamietajúce návrh žalobcov (v konaní na ústavnom súde navrhovateľov) na vydanie predbežného opatrenia a uznesenie Okresného súdu Košice I č. k. 15 C 1194/00-42 z 2. mája 2001, ktorým bol zamietnutý návrh na obnovu konania vo vyššie uvedenej veci, boli preskúmané Krajským súdom v Košiciach, ktorý potvrdil obidve uznesenia súdu prvého stupňa. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 13 Co 236/01-56 a sp. zn. 13 Co 240/01 z 26. marca 2002 nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, pretože Krajský súd Košice sa vysporiadal s námietkami navrhovateľov, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnili aj na ústavnom súde.

Preto podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov rozhodol ústavný súd tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2002